

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαι . . . δρ. 8,— Ἑτησίαι . . . φρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος . . . 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος . . . 3,—

Δι' ἀνδρομαί ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστην μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

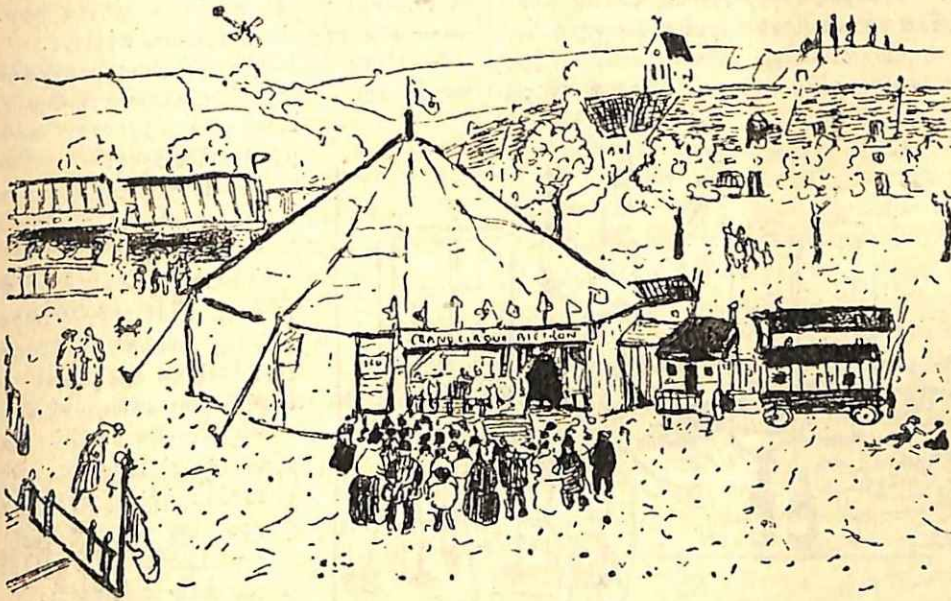
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαρτίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 15

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Ἀεροναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ
Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:—Εἰς τὴν ἀρχὴν, ὁ δωδεκαετής Λουκιανός, φιλοδοξῶν νὰ πετάξῃ, μᾶς διηγείται πῶς κατόρθωσε νὰ κατασκευάσῃ μόνος του ἐν ὥραϊον μονοπλάνον, χρησιμοποιοῦσας μίαν ἀνεμόσκαλαν, δύο πτέρυγας ἀνεμομύλου, μίαν παλὴν ὀμβρέλλαν, ἓνα κινητὴρ αὐτοκινήτου - ποδηλάτου καὶ τοὺς τροχοὺς ἐνὸς μηχανικοῦ ἀλόγου. Μετὰ μίαν δοκιμὴν, ἣ ὅπου ἐδῶκε θανάσιμα ἀποτελέσματα, ὁ μικρὸς ἀεροπόρος ἐβάπτισε τὸ μονοπλάνον του «Κρά-Κρά» (μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἐξημερωμένου κόρακος του, τὸν ὁποῖον θὰ ἔπαιρνε μαζί του ὡς πιλότου,) ἀνέβη ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν μηχανὴν του καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς κίνησιν.

Τὸ ἄλμα εἰς ὕψος!.. Ὁ Κρά-Κρά διετήρησε τὴν ἰσορροπίαν του κτυπῶν τὰ σπασμένα του πτερὰ. Ἐγὼ ἐκρατοῦμην τραβῶν τὰ σχοινία μου. Πρέπει βέβαια νὰ ἐτραβήξω τὸν ἀνυψωτὴρα περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, διότι ἐντὸς ὀλίγου ὑψώθην ἑπάνω ἀπὸ τὴν στέγην τῆς οἰκίας. Μόλις ἐπρόφρασα νὰ ἰδῶ, εἰς τὴν ταράτσαν, τὴν θείαν Ὀλυμπίαν, ἣ ὅποια ἐπῆρε τὴν

Βαβέταν στὴν ἀγκυλιά της καὶ ἔτρεξε σὰν τρελλή... Ἦκουσα τὰς φωνὰς τῆς μικρᾶς μου ἀδελφῆς:

— Λουκιανέ!.. Λουκιανέ!..

Καὶ ἔπειτα τίποτε... μὰ τίποτε... ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ντζίν-ντζίν τοῦ ἐλικὸς καὶ ἀπὸ τὰ τὰ-τὰ-τὰ τοῦ κινητήρος.

Ἡ μηχανή μου ἐλειτουργοῦσε θαυμασία. Τί αἶσθημα ἐλαφρότητος!.. Ἀρτί-σα ὅλα μου τὰ σχοινία καὶ ἀερόπλεα μακαρίως, χωρὶς νὰ εἴμπορῶ οὔτε νὰ φωνάξω οὔτε νὰ κινηθῶ, ἐνῶ ὁ Κρά-Κρά, μὲ ὀλάνικτον ῥάμφορ, ἔπινεν ἀτάραχος τὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος ἦδ' μ' ἐμέθυεν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ὅσάν τις κανένας διάσημος ἀεροπόρος κάμνῃ νέον ἄθλον, οἱ δημοσιογράφοι τὸν πολιορκοῦν καὶ τῷ ζητοῦν τὰς ἐντυπώσεις του. Καὶ κάθε φορὰν — τὸ παρετηρήσετε; — ὁ ἀερονάυτης ἀπαντᾷ ὅτι ἔκαμε τὸ ἀπλούστερον πράγμα τοῦ κόσμου καὶ ὅτι ἐπέταξεν ἐπειδὴ ἡ μηχανή του ἦτο κατασκευασμένη τελείως διὰ νὰ πετά.

Αἱ ἀπαντήσεις αὗται μοῦ ἐφαίνοντο ἀκατανόητοι. Δὲν ἤμπορούσα νὰ πιστεύ-

σω, ὅτι οἱ ἥρωες αὐτοὶ δὲν εἶχαν νὰ δώσουν ἀπάντησιν σαφεστέραν καὶ ἀκριβεστέραν. Ἐνθυμούμην τὰς θαυμασίας διηγήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμαν οἱ κ.κ. Παινλεβὲ καὶ Φράντς-Ράιτσελ περὶ τῶν πρώτων πτήσεων τῶν μετὰ τοῦ Βίλμπουργκ Βράιτ, καὶ κατηγοροῦσα τοὺς δημοσιογράφους ὅτι δὲν ἤξευραν νὰ «ἰντερβιουάρουν» τοὺς ἀεροπόρους.

Τί ἄδικον ποῦ εἶχα! Τώρα βλέπω καὶ ἐγὼ ὅτι μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐκθέσω τὰς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὸ πρῶτον μου ἐναέριον ταξίδι. Τὸ μόνον ποῦ εἴμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ, εἶνε ὅτι ὁ Κρά-Κρά, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξεκινήσαμεν, ἐπῆγε θαυμάσια. Ὁ κινητὴρ μου ἐλειτουργεῖ κανονικώτατα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν δύο ἱππῶν του καὶ τριῶν τετάρτων. Αἱ δύο μου πτέρυγες μ' ἐκρατοῦσαν ἀνέτως εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸ πηδάγιόν μου μὲ διετήρει ἐπὶ τῆς εὐθείας. Μόλις ἤσθανόμην ἐν ἐλαφρὸν λίκνισμα, ὅπως ὅταν ταξιδεύῃ κανεῖς ἐπὶ μετρίως τεταραγμένης θαλάσσης.

Ὁ ἀνεμὸς ὅμως μοῦ ἔπαιζεν ἄσχημα παιγνίδια, καὶ θὰ τὴν ἐπάθαινα, ἂν δὲν εἶχα μαζί μου τὸν γέροντα Κρά-Κρά μὲ τὴν πολυτίμον πτητικὴν του πείραν. Δὲν ξέχουτε τί πονηρὸς ποῦ εἶνε ὁ ἀνεμὸς! Εἶχα περάσῃ τὴν πολίχυν Μῶ, τῆς ὁποίας ἀνεγνώρισα τὴν παλαιὰν Μη-

τρόπολιν, — εκεί όπου μίαν φοράν ἐξου-
σαν ὁ μεγάλος Βασσούτος, — καὶ ἤχο-
λούθουν τὸν ποταμὸν Μάρνον, ἄνωθεν
μιάς πεδιάδος, ὅπου δὲν ἦσαν ὅλην τὴν
ἐλαχίστην πνοήν. Τὸ μονοπλάνον μου
ἐτρεχεν ὡς βάρεμα ἐπὶ θαλάσσης ἀκυμά-
μαντου... Ἐξαφνα βλέπω τὸν Κρά-Κρά
νὰ σηκώνη τὴν ἀριστεράν του πτέρυγα.
Ἀμέσως κ' ἐγὼ ἐξ ἐνστίκτου τραβῶ τὸ
ἀριστερὸν σχοινὶ τῆς ὑποβόλλας μου. Τί
καλὰ ποῦ ἔκαμα! Τὴν ἰδίαν στιγμήν ὅ-
που λον, ἰσχυρὸν ρεύμα ἀέρος μ' ἐκτυποῦσε,
μὲ παρέσυρε, καὶ ἀφύπνωτος, χωρὶς τὸν
σωτήριον χειρισμὸν τοῦ πηδαλίου, θὰ μὲ
ἀνέτρεπε.

Τὸ μονοπλάνον μου εἶνε τὸσον ἐλα-
φρόν! Ὅταν τὸ παρέσυρεν ὁ ἄνεμος,
ἀνέπτυσσε μίαν ταχύτητα καταπληκτι-
κὴν. Πῶς ἤθελα νὰ χρονόμετρηθῶ ὅταν
ἐπερνούσα ἀπὸ τὸ Σατῶν-Τιερρὺ ἔξαφνα ἡ
τὸ Ἐπερναί, τὸσον γρήγορα ποῦ δὲν ἡμ-
ποροῦσα νὰ ἰδῶ ἂν μ' ἔ-
βλεπαν... Καὶ δὲν ἐφοβό-
μην καθόλου. Αὐτὴ εἶνε
ἡ μόνη σαφὴς ἀνάμνησίς
μου. Ἀφινόμεν νὰ παρα-
σύρωμαι ἀπλούστατα, ἀλλ'
ἐκύτταξα διαρκῶς τὸν κό-
ρακά μου καὶ ἐμφορμὴν
τὰς κινήσεις τῶν περῶν
καὶ τῆς οὐρᾶς του. Ἀτά-
ραχος κ' ἐκεῖνος ὅσον κ' ἐ-
γώ... Μίαν στιγμήν ἐπε-
ράσαμεν ἐπάνω ἀπὸ μίαν
ἀγέλην ὁμοίων του, οἱ ὅ-
ποιοι παρεμέρισαν κατὰ
τὴν προσέγγισίν μου καὶ
μὰς ὕβρισαν μὲ διάφορα
κρά-κρά, κροᾶ-κροᾶ...
Ἀλλ' ὁ πιλότος μου τοὺς
ἀπήντησεν ἀπλούστατα μ'
ἕνα κρά, ὡς ἄνθρωπος ποῦ
εἶνε πολὺ βιαστικός.

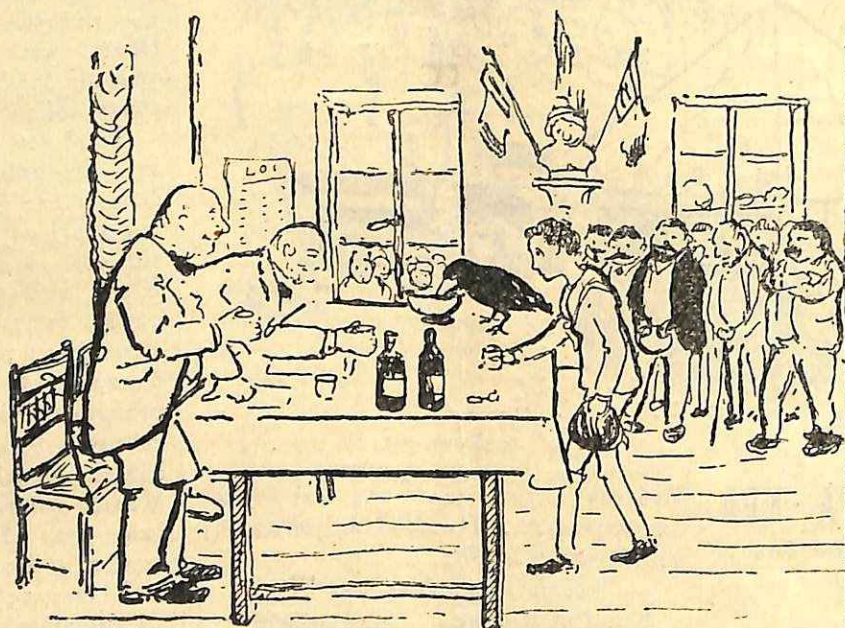
Ἐξαφνα ἐφάνη ἐμπρός
μας ἐκτεταμένος χῶρος, διαιρούμενος
ὡς σκακιέρα ὑπὸ δρόμων, μὲ κηλίδας
δένδρων καὶ μὲ ὑψώματα ἐπὶ τῶν ὁποίων
ἐφαίνοντο πινακίδες μὲ μεγάλας ἐπιγρα-
φάς... Ἡ πεδιάς τοῦ Σαλὸν... μακρὸς
διπλοῦς στυῆχος ἀπὸ ἰτέας... ἕνα χωρίον,
τὸ Μουρμελὼν-λὲ-Γραν... σκηναὶ καὶ
οἰκίσκοι ἀπὸ ξύλου καὶ ὕψασμα... Ἀκριβῶς
τὴν στιγμήν ἐλείνην ἕνα μέγαλον λευκὸν
μονοπλάνον ὠρμούσε σὰν γεράκι. Ἐφώνα-
ξα: «Λατὰμ!» Ἀλλ' ὁ ἄνεμος, δυνατώτε-
ρος, παρέσυρε τὴν κραυγὴν μου. Δὲν ἔ-
βλεπα πλέον παρὰ μίαν ἐρημίαν, ἐπὶ τῆς
ὁποίας ἐχόρευαν συρτὸν δένδρα καὶ λόφοι.

— Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πάω στὴ Γερ-
μανία! ἐσυλλογίστην.

Ὡς διὰ νὰ μὲ καθησυχάσῃ, ὁ ἄνεμος
ἐκόπασεν. Πρὶν προφθάσω νάντιστα-
θῶ, ἤσθάνθην τὸ μονοπλάνον μου νὰ
κατεβαίνει εἰς μίαν στιγμήν περισσότερον
ἀπὸ διακόσια μέτρα. Τότε ἐνόησα εἰς τί

ὑψος ἐπετοῦσα προπτήτερα. Ὁ Κρά-Κρά
ἐπαρνήσθη, ἐτόλμησε νὰ σταθῇ μόνον μὲ
τὸ ἕνα πόδι καὶ ἐπέρασε τὸν λαίμνον του
ἀπὸ ἕνα σκαλοπάτι... Ἐσκυψα κ' ἐγὼ, διὰ
νὰ ἰδῶ τί ἐκτύπαιεν ἐπὶ. Ἦτο ἕνα χωρίον,
ἕνα ὠραῖον χωριουδάκι, ποῦ εἶχε πανή-
γυριν. Ἐβλεπα τὸν θύλον ἐνὸς Ἱππο-
δρομίου καὶ ξύλινες παράγκες σὰν παι-
γνίδια, ἐνῶ οἱ ἤγχι λατερῶν καὶ ὀργα-
νέττων ἐφθάναν ὡς ταῦτά μου. Ἐσκυφα
περισσότερον διὰ νὰ ἰδῶ καλλιτέρα. Ὡ,
Θε μου! μπαιμπα! μαμμά! τί νέσιμος,
τί γκαρμποτάκισμα!...

Τὰ δύο σχοινία εἶχαν σπάσῃ. Κατέ-
βαινα ἀποτόμως, ὁλοῖσα. Ἐκλίνα πρὸς
τὰ ὀπίσω διὰ νὰ μὴ πέσω, ὡς ἱππεὺς τοῦ
ὁποίου τὸ ἄλογον κλωτᾶ μὲ τὰ δύο πό-
δια. Ὁ ἀέρας ἐσφύριζεν εἰς ταῦτά μου,
καὶ ὅλα τὰ καίόμενα ἀέρια τοῦ κινητήρος,
τὸν ὁποῖον δὲν εἶχα νυνὴ νὰ σταματήσω,
μοῦ ἔκαιαν τὰ μάτια... Ἐξαφνα ἐν τῷ

μέσῳ τοῦ καπνοῦ, εἶδα κατὰ ὡς Λευκὸν
Ὅρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκυμάτιζε μία τρί-
χρωμος σημαία... ὁ ἑλὶξ μου ἐχώθη εἰς
ἕνα πανί, τὸ ὁποῖον ἐπύρηνε... συγχρό-
νως τὸ τελευταῖον σκαλοπάτι τῆς ἀνε-
μόσκαλας ἐσκάλωνε κάπου ἀπὸ πίσω
μου... Στάσις ἀπότομος... Ἐσφενδονί-
σθην εἰς τὸν ἀέρα... Μίαν στιγμήν προσέ-
κρουσα εἰς τὸν ἑλίκά μου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔ-
πεσα ἐν τῷ μέσῳ παληάτων, ἀεροβατῶν,
ἐνὸς τρομπονίου καὶ μιάς γρανκάνσας.

Ἀχ, τὸ κεφαλάκι μου!...

Δὲν ἤξεύρω ἂν ἐλιποθύμησα. Ἡξεύρω
μόνον ὅτι ἤκουσα τὸν ἐθνικὸν ὕμνον καὶ
ἐσχημάθηκα... Τὸ πρῶτον ποῦ εἶδα ἦταν
ἕνας παληάτσος, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε μὲ
τὰ δάκτυλα τὸν χρόνον, ἐνῶ οἱ σύντρο-
φοί του τοῦ Ἱπποδρομίου ἦσαν παρατε-
ταγμένοι πρὸ τῆς ἐξέδρας ὡς ἀληθινοὶ
μουσικοί. Τριγύρω των, ἀμέτρητον πλη-
θος ἐχειροκροτοῦσε καὶ ἐφώναζε:

— Μπράβο! μπράβο! Εὐγε!

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πληθους, ἕνας
γηραιὸς κύριος, κοντὸς καὶ γελαστός,
ἀπήγγειλεν:

— Ἐξ ὀνόματος τῶν κατοίκων τοῦ
Πακερέτ-λὲ-Βαλλὸν, λαμβάνω τὴν τι-
μὴν νὰ σᾶς εὐχρηθῶ τὸ ὡς εὐ παρήστητε!

Δὲν εὗρισκα νὰπαντήσω λέξιν. Ἐκλύ-
ταξα μόνον τὸν κ. δήμαρχον, τοὺς κα-
τοίκους τοῦ χωρίου καὶ τοὺς παληάτσους.
Ἦθ' ἔλα τοῦλάχιστον νὰ τοὺς χαιρετήσω
μὲ τὸ καπέλο, ἀλλὰ τὸ κασκέτο μου
ἦτο πεσμένον κάτω... Τὸ ἐσχημά-
σαστισμένον καὶ ἡρώησα:

— Τὸ ἀεροπλάνο μου;

— Σῶν καὶ ἀδελφές, μοῦ ἀπεκρίθη
ὁ παληάτσος. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ πῶ
τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ παντὶς σκηναίς μου.

— Θὰ σᾶς τὸ πληρώσω, κύριε...

— Ὅχι δά! Θὰ κάμωμὲ μιά καλὴ
παράστασι καὶ θὰ βγάλωμὲ τὴ ζημία.

Δὲν μὰς ἔρχονται καὶ
μέρα ἀερόποροι!

— Εὐχαριστῶ, κύριε
Κλόουν!

— Κρά-Κρά!

Ὁ πιστός μου κόραξ ἡ-
το ἐκεῖ... Πῶς ἐγλύτωσεν
ἀπὸ τὴν πτώσιν; Μυστή-
ριον! Ἦτο ἐκεῖ, καὶ τὴν
ἐθαύμαζαν ὅπως κ' ἐμὲ.

— Εἴμεθα πολὺ μα-
κρὰ ἀπὸ τὸ Ραϊνού; ἡρώ-
τησα ἀνακτῆσας τέλος τὴν
ψυχραμίαν μου.

— Εἶσθε 250 χιλιό-
μετρα ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Πῶς ἤθελα νὰ γυ-
ρίσω!

— Ἡ ὥρα εἶνε δυό-
μισυ. Ἐχετε καιρὸ.

— Βρίσκει κανεὶς ἐδῶ
βενζίνη;

— Βεβαίωτατα! ταῦ-
τοκίνητα σταματοῦν συχνά.

— Τότε φεύγω, φεύγω...

— Μὰ γιατί τόσο γρήγορα; ...
Διωργανώσαμεν πρὸς τιμὴν σας μίαν
ἐορτὴν εἰς τὸ Δημαρχεῖον. Ἐλάτε μαζί
μας. Ὁ κ. Διδάσκαλος πῆγε νὰ εὗρῃ
ἕνα βιβλίον διὰ νὰ μὰς γράψετε τὸνομά
σας.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, κύριε Δήμαρχε!
ἀνέκραξα ὑπερήφανος ποῦ θὰ ἦμουν ὁ
ἡρώς αὐτῆς τῆς ἐορτῆς.

Τότε, ἐμπρὸς οἱ παληάτσος, ὁπίσω
ἡμεῖς, διεσχίσσαμεν ὅλην τὴν ἐμπορεπα-
νήγυριν. Παντοῦ μ' ἐκαμάρωναν καὶ μ'
ἐχειροκροτοῦσαν. Οἱ νέοι τοῦ χωρίου,
ποῦ ἔκαμναν σκοπεβολὴν, μοῦ παρουσά-
σαν τὰς καρμπίνας των. Ἀπὸ τὰ ξύ-
λινα ἀλογάνια, τὰ κοριτσάκια μ' ἐχαι-
ρέτησαν μὲ τὰ μαυδύλιζ των... Ὅλοι
οἱ κάτοικοι μὰς ἀκολοῦθοῦσαν καὶ ἤκουα
τὰς μητέρας νὰ λέγουν στὰ μικρά των:

— Νά, βλέπεις, αὐτὸ τὸ παιδί μὰς
ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν.

Ἐχαιρετοῦσα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς
Βασίλειος, ὡς Κότζερ, καὶ ἔβλεπα ἐμπρὸς
μου τὸν Κρά-Κρά, ὁ ὁποῖος ἐχοροπη-
δοῦσε καὶ ἐπιάνετο μὲ τοὺς σκύλους, ὡς
κλιτὴρ τῆς πομπῆς μας.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Δημαρχεῖον,
ἦμουν πολὺ συγκεκινημένοι. Μόλις
συνήλθα ὅταν ἐμβήκαμεν εἰς τὴν αἴθουσαν
τῶν συνεδριάσεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμ-
βουλίου. Ἐκεῖ ὁ κ. Δήμαρχος ἐγέμισε
τὰ ποτήρια μὲ ζεστὸν κρασί καὶ ἐκύταξε
τὸν Πάρεδρον, ὁ ὁποῖος ἐδῆλασε τὸ μαν-
τήλι του, ἐβήξεν ὀλίγον, καὶ ἐπιτέλους
εἶπε:

— Κύριε, ἡ Δημοτικὴ Ἀρχὴ τοῦ Πα-
κερέτ-λὲ-Βαλλὸν σᾶς ὑποδέχεται μετὰ
χαρᾶς καὶ ὑπερηφάνειας. Εἰσθε ὁ πρῶτος
ἀερόπορος, ὁ ὁποῖος μὰς ἐπισκέπτεται.
Θαυμάζομεν τὸ θάρρος. Γνωρίζομεν ὅλους
τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποῖους ἐκτί-
θεσθε. Κατοικοῦμεν πλησίον τῶν συνό-
ρων καὶ ἐγνωρίζαμεν τὴν ἐρίκην τῆς
ἐχθρικής εἰσβολῆς. Τὸ ἀεροπλάνον θὰ
παράσῃ εἰς τὸν στρατὸν μας τὰς μεγα-
λητέρας ὑπηρεσίας... Μ' ἐνοεῖτε, κύριε.
... Προπίνω ὑπὲρ τῶν μελλουσῶν νικῶν,
τῶν ἐπείων ὁ ἀλλόθς σας εἶνε τὸ προσί-
μιον. Ζήτω ἡ πατρίς!

(Ἐπείτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΠΑΛΛΟΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΩ εἰς τὸν
περίπατον, ἕνας φί-
λος μοῦ εἶπε: «Νὰ
τὸ καλοκαίρι!» Καί
μοῦ ἐδείξεν ὑψηλὰ
τὸν βαθυγάλαζον
οὐρανὸν τοῦ δειλι-
νοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον
κανὲν ἄστρον δὲν
εἶχε λάμψῃ ἀκόμη,
στολιζόμενον ἀπὸ
δύο-τρία μπαλλο-
νία.

Ἀλήθεια, ὅταν
τὰ παιδιά ἀρχίζουν
νὰ πετοῦν μπαλ-
λόνια, εἶνε σημεῖον ὅτι ἐφθασε τὸ καλο-
καίρι. Τὸν χειμῶνα, μὲ τὰς βροχάς, τὰ
ψύχρα καὶ τοὺς ἀνέμους, τὸ παιγνίδι αὐτὸ
δὲν εἶνε τὸσον εὐχολον. Ἀλλὰ τὰ παι-
διά εἶνε ἀνυπόμονα. Καὶ ὅπως δὲν περι-
μένουν νὰ νυκτώσῃ καλά, διὰ νὰ λάμψῃ
εἰς τὸ στερέωμα σανάληθιν ἄστρον τὸ
μπαλλόνι των, ἀλλὰ τὸ ἀφίνουν μόλις δύσῃ
καὶ κάποτε πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, ἔτσι δὲν
περιμένουν καὶ νὰ καλοκαιρέσῃ ἐντελῶς
διὰ νὰ ἐπιδοῦν εἰς τὸ ἀγαπημένον των

παιγνίδι τοῦ ὑπαίθρου, ἀλλὰ τὸ ἀρχίζουν
εὐθὺς μὲ τὰς πρώτας γαλήνιαις ἡμέρας
τῆς ἀνοιξέως. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἥλιος των
εἰς τὴν ἀρχὴν εἶνε μεγάλῃτερος, αὐτὴν
τὴν ἐποχὴν βλέπει κανεὶς εἰς τὸν βαθύ-
γάλαζον οὐρανὸν τοῦ ὠραίου ἀθηναϊκοῦ
δειλινοῦ τὰ περισσότερα μπαλλόνια.

Συμφωνεῖτε βέβαια, ὅτι τὸ θέαμα δὲν
εἶνε καθόλου ἀσχημον. Αἱ χάρτιναι αὐταὶ
σφαῖραι, φωτειναὶ καὶ πολύχρωμοι. ποῦ
οὐριοδρομοῦν εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος καὶ
φαίνονται μακρόθεν ὡς φανταστικὰ ἄστρα
κινούμενα μὲ τὴν ὑποτρέμουσαν ζωηράν
των φλόγα, κάμνουν καὶ τοὺς μεγάλους
ἀκόμη νὰ τὰ παρακολουθοῦν μὲ παιδικὴν
περίεργειαν εἰς τὸ τρελλὸν καὶ ἄσκοπον
ταξίδι των. Ἀλλ' ἀκόμη πλέον ἐνδιαφέ-
ρον εἶνε τὸ θέαμα ἐκ τοῦ πλησίον. Εἰς
τὴν πλατεῖαν τῆς ἀποκέντρου συνοικίας,
ὅλος ὁ μικρόκοσμος μαζεύεται ὁλόγυρα
εἰς τὸ μπαλλόνι, τὸ ὁποῖον φουσκώνει
σιγά-σιγά ὁ καπνὸς μεγάλης πυρᾶς.
Εἶνε πελώριον, καὶ τὰ μεγαλειότερα παι-
διά τὸ κρατοῦν μὲ προσοχὴν διὰ νὰ μὴ
πάρῃ φωτιά καὶ χαθοῦν εἰς μίαν στιγ-
μὴν ὅλοι οἱ κόποι καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα...
Ὁ μικρόκοσμος συνέχει τὴν ἀναπνοὴν
τοῦ ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν, διότι τὸ μπαλλόνι
εἶνε πλέον φουσκωμένον, ἐτοιμον νὰ φύ-
γῃ... Ἡ ἀνάβασις θὰ ἐπιτύχῃ; τὸ μπαλ-
λόνι θὰ «τραβήξῃ ἴσα» ἢ θὰ πλαγιασῇ
καὶ θὰ κατῇ;... Ἐπὶ τέλους προσαρμό-
ζουν εἰς τὸ στεράνι του τὸ ἀναμμένον
στουππί καὶ μὲ παλμούς τὸ ἀφίνουν...
Φεύγει ἐκεῖνο, πετᾷ, ἀναβαίνει... Ἀλα-
λαχοὶ ὀριάμθου καὶ ζητωκραυγαὶ χαι-
ρετίζουν τὴν ἀνάβασιν καὶ τὸ μπαλλόνι
κατευοδουῖται ὁρμηδῶς εἰς τὸ ἀναερίον
τοῦ ταξιδι.

Ἀλλ' ὅταν ἡ ἀνάβασις δὲν εἶνε τὸσον
ὀριαμευτική, καὶ τὸ μπαλλόνι, ἀμφι-
βολον καὶ παραπαῖον, ὡς νὰ παρεζαλισθῇ
ἀπὸ τὸν πολὺν καπνόν, λοξοδρομεῖ ὀλί-
γον ὑψηλότερα ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἰ-
κιῶν καὶ ἀπειλεῖ νὰ πέσῃ, ὅλα ἐκείνα τὰ
παιδιά τὸ παρακολουθοῦν, τὸ παίρνουν
ἀπὸ πίσω, τὸ κυνηγοῦν αἰσθμαίνοντα καὶ
κραυγάζοντα εἰς ὅλους τοὺς δρόμους:
«Ἐδῶ θὰ πέσῃ! — Ὅχι ἐκεῖ! — Τρε-
χάτε!»... Ἡ ἐλπίς των εἶνε νὰ τὸ προ-
φθάσουν πρὶν κατῇ, καὶ νὰ τὸ κάμουν
κτῆμά των αἱ ταχύτεροι δρομεῖς ποῦ θὰ
τὸ πιάσουν πρῶτοι, διὰ νὰ τὸ ξαναφου-
σκώσουν αὐτοί... Ἀλλὰ τὰς περισσοτέ-
ρας φορές τὸ μπαλλόνι πίπτει πυρπολού-
μενον, τὸν δὲ πρόωρον καὶ ἀδόξον θάνα-
τόν του χαιρετᾷ τότε μίαν ἀπέραντος
πρόγχα.

Ἀλλοτε ἡ Ἀστυνομία κατεδίωκε δρα-
στηρῶς τὰ παιδιά ποῦ ἐπαίζαν αὐτὸ τὸ
παιγνίδι. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς Μογ-
κολφίρους ἐτελείωναν τὴν διασκεδασί-
ν των εἰς τὸ Τμήμα μὲ ὀλίγα χαστούκια.
Ἰσως ἡ ἀπαγόρευσις ἰσχύει πάντοτε,
διότι πάντοτε ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς

πυρκαϊᾶς, τὴν ὁποίαν εἰμφορεῖ, λέγουν,
νὰ προξενήσῃ πίπτον ὅπου τύχῃ ἕνα
μπαλλόνι πυρπολούμενον. Αἱ φωτειναὶ
σφαῖραι, τὰς ὁποίας βλέπομεν τὸ βράδυ
νὰ πετοῦν ἄνωθεν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ
τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου καὶ νὰ παίρνουν τὸ
φύσημά των πότε πρὸς τὸν Ἑλαιῶνα καὶ
πότε πρὸς τὸν Ὑμηττόν, προέρχονται βε-
βαίως ἀπὸ ὁρμητήρια μακρυνῶν συνοι-
κιῶν, τὰς ὁποίας ἡ Ἀστυνομία δὲν εἰμ-
πορεῖ πάντοτε νὰ ἐπιβλέπῃ.

Ἀλλὰ καὶ μέσα εἰς τὴν πόλιν τὰ
μπαλλόνια δὲν εἶνε σπάνια, διότι ἡ δι-
καιοδοσία τῆς Ἀστυνομίας δὲν φθάνει
ἔως... τὰς ὕψηλās ταρατσάς, ὅπου εἰμ-
πορεῖ νὰ γίνεταί ἡ ἀνύψωσις. Ὅπως δὲ
ποτε τὸ προληπτικὸν μέτρον, ποῦ θέλει
νὰ στερεῖται τοὺς μικροὺς—διατὶ ὄχι καὶ
τοὺς μεγάλους—Ἀθηναίους μιάς ὥρας
διασκεδάσεως τοῦ καλοκαιριοῦ, μοῦ φαί-
νεται κάπως περιττόν. Ποτέ μου δὲν
ἤκουσα νὰ πιάσῃ φωτιά ἀπὸ μπαλλόνι.
Ἰπάρχουν βλέπετε καὶ κινδύνους κατὰ
θεωρίαν, τοὺς ὁποίους εἰμφοροῦμεν
κάλιστα νὰ ὀνομάσωμεν φανταστικούς.
Καὶ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα κατὰ τῶν φανταστικῶν κινδύνων
λαμβάνομεν τὰ δραστηριώτερα μετρα, ἀ-
διαφοροῦντες κάποτε διὰ τοὺς πραγμα-
τικούς... Δὲν εἶδατε τί κακὸν ἔγινε διὰ
τὴν γλῶσσαν; Διότι ἐφантаσθήσαν ὅτι
κινδυνεύει ἡ γλῶσσα τοῦ Ἑθνους,
ἡ γλῶσσα δέκα ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων,
ἀπὸ τὰς γελοίας προσπαθείας δέκα τρελ-
λῶν!...

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Τὴν
ἱστορικὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ στρατη-
γὸς Ναπολεὼν Βοναπάρτης θὰ κατέλινε τὸ
Διευνητήριον, ἡ κυρία Σάν-Ζέν, σύζυγος
τοῦ στρατηγοῦ Λεφίμπο, μὲ τὸν νεαρόν στρα-
τιωτὴν Λουδοβικὸν Κορμά, ἀγγελιαφόρον
τοῦ συζύγου τῆς, καὶ τὴν μικρὰν χορεύτριαν
Λευκοθέαν, πηγαῖον ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν
ἐξοχὴν νὰ γευματίσουν καὶ νὰ διασκεδάσουν.
Ἡ ἀμάξα ὅπως, εἰς τὴν λεωφόρον τῶν
Βαρσαλλιδῶν, ἀναγκάσεται νὰ σταματήσῃ, ἐπειδὴ
τὰ στρατεύματα, τὰ ὁποῖα μετέβαινον εἰς τὸ
Σάν-Κλοῦ, εἶχαν λάβῃ ὅλον τὸν δρόμον, καὶ
ἡ κυρία Σάν-Ζέν μὲ τοὺς φίλους τῆς ἀπέβησαν
ἐκεῖ καὶ γευματίουν ἐπὶ τῆς χλόης. Τότε ἡ
ἀφελὴς στρατιωτὴν πιάσει διήλιν μὲ τοὺς
στρατιώτας καὶ περὶ τοὺς πληροιστέτους καὶ
τοὺς διανέμει ὅσα φαγητὰ εἶχαν περισσεύσῃ.

Εἶχε κατακοιμηθῇ ἀπὸ εὐχαρίστη-
σιν ἡ κυρία Σάν-Ζέν, διότι εὗρισκετο
πάλιν ἐν μέσῳ στρατιωτῶν. Ἐπερνούσεν
ἐμπρὸς ἀπὸ καθένα, τοῦ ἐγέμισε τὸ πο-
τήρι καὶ τοῦ ἔλεγε ἕνα καλὸν λόγον ἢ
μίαν ἀστεϊότητα. Καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ
ὁποῖοι ἀνεγνώρισαν πλὴν ὑπὸ τὸ βελού-
διον φόρεμα τῆς ὥρας κυρίας τὴν

πρώην καντινιέραν, την άνευρή-
μουν ζωηρώς.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην μεγάλη ἀνακίνη-
σις παρετηρήθη εἰς τὰς συμπεπυκνωμέ-
νας τάξεις τῶν στρατιωτῶν. Ἀξιωματι-
κοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ ἐφώνησαν προ-
στάγματα, ὁ δρόμος εἰς τὸ μέσον ἐκε-
νῶν καὶ εἰς νέφους κονιορτοῦ ἐφάνη
λαμπρὰ συνοδεία ἐφιππῶν στρατηγῶν,
ἀκολουθοῦσα βραχύσωμον ἀξιωματικόν.
ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε φαιάν ρεδιγκόπαν καὶ
ἐπρεχεν ὀλοταχῶς πρὸς τὸ Παρίσι.

Ἡ ἄμαξα ὁμῶς τῆς κυρίας Σάν-Ζέν,
ἣ ὁποία εἶχε μείνῃ, εἰς τὸ μέσον τοῦ δρό-
μου, τὸν ἐστομάτησε καὶ τὸν ἠνάγκασε
νὰ ἐπιβραδύνῃ τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του.
Οἱ ἀκολουθοῦντες στρατηγοὶ τὸν ἐμιμή-
θησαν καὶ τότε εὐρέθησαν πρὸ τῆς περι-
έργου σκηνῆς, τὴν ὁποίαν διη-
γήθημεν ἀνωτέρω, δηλαδὴ τῆς
κυρίας Σάν-Ζέν, ἣ ὁποία, μὲ
κίτρινον φόρεμα καὶ καπέλλον
καμπυριεῖ, ἐκερνούσε τοὺς
στρατιώτας.

Ὁ στρατηγὸς Λεφέμπρ, ὁ
ὁποῖος ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρόν
τοῦ Ναπολέοντος, ἀνεγνώρισε
τὴν σύζυγόν του καὶ ἔμεινεν
ἐκπληκτός. Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία
Σάν-Ζέν ἀνεγνώρισε τὸν στρα-
τηγόν. Καὶ ὑψώσασα πρὸς αὐ-
τὸν τὴν φιάλην, τὴν ὁποίαν ἐ-
κράτει, τῷ ἐφώνησε φαιδρῶς:
— Στὴν ὑγειά σου, ἄντρα
μου!.. καὶ στὴν ὑγεία τοῦ Κον-
τοδεκανέα!..

Ὁ Βοναπάρτης, ἀκούσας νὰ
τὸν ὀνομάζουν μὲ τὸν τίτλον,
τὸν ὁποῖον ἡγάπα περισσότερον
ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἐμειδίασε καὶ
ὑποκλιθεὶς εἶπεν:

— Εὐχαριστῶ, κυρία στρα-
τηγίνα!

Ἐνθαρρυνθεῖσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν
ἐπιτυχήν, ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἐξή-
κολούθησε:

— Λοιπὸν, ἐτελείωσε ἡ δου-
λειά! Οἱ δικηγόροι πετάχθησαν σὲ πο-
τάμι;

Εἰς τὴν κάπως αὐθάδη αὐτὴν ἐρώτησιν
ὁ Ναπολέων δὲν ἀπεκρίθη, ἐχαιρέτισε μὲ-
νον διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς ἐκφρα-
στικῶς καὶ θέτων πάλιν τὸν ἵππον του
εἰς καλπασμόν, ἐφυγε πρὸς τὸ Παρίσι
ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου τῶν
δαμασθέντων ἐκείνων καὶ πειθνητῶν στρα-
τηγῶν.

Ναί, «ἡ δουλειά» εἶχε τελειώσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πᾶν ὅντι ὁ
Ναπολέων ἦτο ὁ κύριος τῆς Γαλλίας,
καὶ μετ' ὀλίγον τῆς Εὐρώπης, διότι εὐ-
θὺς ἀπὸ τὴν ἐπαύριον ἤρριζεν ἡ μεγάλη
ἐποποιία τῆς Ὑπατείας καὶ τῆς Αὐτο-
κρατορίας του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΥΠΟΓΕΙΟΝ

Αἱ δύο μικραὶ αἰθούσαι τοῦ καπηλείου
τῆς γῆρας Κορμά, τὴν 24 Δεκεμβρίου
1800, ἦσαν γεμάται, προπάντων ἀπὸ
στρατιωτικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐπιστρέ-
ψῃ ἐσχάτως ἐξ Ἰταλίας.

Αὐτοὶ ἐπλημμύριζαν ὅλας τὰς ταβέρ-
νας τῶν Παρισίων, ἐορτάζοντες τὴν ἐπι-
στράφην των καὶ τὴν νίκην τοῦ Μαρτί-
νου, τὴν ὁποίαν ὁ Βοναπάρτης, Πρώτος
Ὑπάτος τῶρα, εἶχε εἰσφέρει εἰς τὴν Γαλ-
λίαν ὡς δῶρον τῆς εὐτυχίας του ἀναρ-
ρήσεως.

Ὁ Λουδοβίκος, ἐλεύθερος τὴν ἐσπέ-
ραν ἐκείνην, εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὸ Κλισὺ
διὰ νὰ φιλήσῃ τὴν μητέρα του, τὴν ὁποίαν
εἶχε νὰ ἰδῇ κάμποσες ἡμέρας. Ἀλλ' ἄμα

δὲν θὰ ἤρχοντο βέβαια πελάται ἐδῶ...
Μήπως εἶνε κλέπτει; Πιθανόν...

Ἐπρωχώρησεν, ἐδοκίμασε σιγὰ-σιγὰ
νὰ νοήσῃ τὴν θύραν, ἀλλὰ μὲ ἀκόρη με-
γαλητέραν ἐκπληξίν, εἶδεν ὅτι ἦτο κλει-
σμένη ἀπὸ μέσα.

— Μπᾶ! μ' αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργον!
ἐσυλλογίσθη· πρέπει νὰ μάθω τί συμ-
βαίνει!

Ὁ Λουδοβίκος ἦτο εὐκίνητος καὶ γυ-
μνασμένος ἀπὸ τὸ χοροδιδασκαλεῖον καὶ
τὸν στρατόν. Μ' εὐκολίαν ἠμπόρεσε νὰ
ναρριγηθῇ μέχρι τῆς στέγης τοῦ οἰκίσκου,
βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς γυμνοφύλους
κλάδους μῖσος κληματαριᾶς. Εὐρεθεὶς ἐπὶ
τῆς στέγης, ἐπροχώρησε μὲ τὰ τέσσαρα,
προσέχων νὰ μὴ κάμῃ κρότον, πρὸς ἕνα
φεγγίτην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἤξευρεν ὅτι ἐ-
φαίνετο τὸ ἐσωτερικὸν τῆς φω-
τισμένης αἰθούσης. Ἐφθασεν
ἔως ἐκεῖ, ἀλλὰ νέα ἐκπληξίς
τὸν ἐπερίμενε: κόκκινον παρα-
πέτασμα ἐσκέπαζε τὰ γυαλιὰ
τοῦ φεγγίτου, κλεισμένου ἀπὸ
μέσα ἐπιμελῶς.

— Διάβολε! ποιοὶ νὰ εἶνε
αὐτοὶ ποὺ κρύβονται τόσον κα-
λὰ;... Πρέπει νὰ τοὺς ἰδῶ, καὶ
ἂς μὴ μελετήσω ἀπόψε· θέλω
νὰ ἔχω τὴ συνειδήσιν μου ἡ-
συχή!

Ὁ νεαρὸς στρατιώτης ἐξή-
κολούθησε τὸ ὡς γάτας ἄθω-
ρυβον περιπάτημά του ἐπὶ τῆς
στέγης, καὶ ἀφ' οὗ ἐκύτταξε μίαν
στιγμὴν γύρω του, ἀνεκάλυψεν
ὅ,τι ἐξητοῦσε, δηλαδὴ ἕνα κομ-
μάτι ξύλον, τὸ ὁποῖον μετεχει-
ρίσθη ὡς μοχλὸν διὰ νὰ νοήσῃ
τὸ φύλλον τοῦ φεγγίτου. Πραγ-
ματικῶς κατέρωθωσε νὰ τὸ ἀνα-
σκήσῃ, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ἄ-
νοιγμα τὸ χεῖρ του καὶ παρε-
μέρισεν ὀλίγον τὸ παραπέτασμα.
Τώρα, ἐξηπλωμένος πρηνηδόν,
ἠμπεροῦσε νὰ βλέπῃ, τὸ ἐσω-
τερικὸν τῆς αἰθούσης.

Τέσσαρες ἄνθρωποι ἀνάθητο ἐπάνω
εἰς βαρέλια καὶ εἰς τὸ μέσον εἶχαν ἕνα
τραπέζακι τοῦ κήπου. Ἐπάνω εἰς τὸ
τραπέζακι, φύλλον χάρτου λευκοῦ, —
κάποιον σχέδιον βέβαια, — τὸ ὁποῖον οἱ
τέσσαρες ἄνθρωποι ἐφαίνετο μελετῶντες
ἐπιμελῶς. Εἰς ἐξ αὐτῶν, μὲ καφεῖ ρεν-
διγκόταν, μαύρην τραχηλίαν καὶ ξανθὴν
περρούκαν, ἐκύτταζε κάθε στιγμήν τὸ
ὠρολόγι του.

Ἡ περιέργεια τοῦ Λουδοβίκου ἐξή-
φθη εἰς τὸ ἔπακρον. Τί νὰ ἐσχεδίαζαν,
τί νὰ συνωμοτοῦσαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι;
Καὶ τοῦτο προσεπάθησε τώρα νὰ μάθῃ,
ἀκροαζόμενος τὴν συνομιλίαν των.

Ἐπέραςε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα
τοῦ φεγγίτου, καὶ κρατούμενος ὀλονὲν
ἀπὸ τὰ κεραμίδια, ἠμπόρεσε νὰ κούσῃ

ἕνα τῶν συνωμοτῶν, ἐκείνον μὲ τὸ ὠρο-
λόγι, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν:

— Ἡ ὥρα εἶνε ὀκτὼ παρὰ εἰκοσι...
Μετὰ τρία τέταρτα τὸ πολὺ, ἡ ἐκρη-
ξις θὰ γίνη.

— Εἰσθε βέβαιον ὅτι ἐλήφθησαν ὅλα
τὰ νάγκατα μέτρα; ἠρώτησεν ἕνας γον-
δρὸς ἄνθρωπος, μὲ ζωηρὰν φυσιογνωμίαν
καὶ μὲ λαϊκὸν ταῦρου, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο
ὁ ἀρχηγός.

— Μάλιστα, κύριε Γεώργιε, ἀπεκρίθη
ὁ τρίτος· ἡ ἄμαξα τοῦ Βοναπάρτου θὰ
φύγῃ ἀπὸ τὸ Κεραμεῖκόν εἰς τὰς ὀκτὼ
καὶ θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ὀπεραν. τὸ
ἡξεύρω καλά. Ὁ Πρώτος Ὑπάτος,
ἀφ' οὗ περάσῃ τὴν πλατεῖα Καρρουζέλ, θὰ
εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Σαιν-Νικαί, διότι
δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος διὰ νὰ με-

ταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Νόμου. Λοιπὸν,
οἱ ἄνθρωποι μας φυλάγουν εἰς τὸν δρό-
μον αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 9 οἰκίαν,
ἣ ὁποία, καθὼς ξεύρετε, εἶνε ἰδική μας.

— Τὸ ξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ γονδρὸς
ἄνθρωπος.

Ὁ ἄλλος ἐξηκολούθησε:
— Τρία βαρέλια πυρίτιδος εἶνε ἐτοιμα
ἀπὸ τὸ πρῶν εἰς τὸ ὑπόγειον αὐτῆς τῆς
οἰκίας. Καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν, δύο ἀπὸ
τοὺς δικούς μας, ποὺ τοὺς ξεύρετε, πε-
ριμένουν νὰ βάλουν φωτιά τὴν στιγμήν
ποῦ θὰ περνᾷ ἡ ἄμαξα τοῦ Πρώτου
Ὑπάτου.

— Καλὰ, ἀπήντησεν ὁ ἐπικληθὴς «κύ-
ριος Γεώργιος», τώρα δὲν ἔχομεν νὰ
νάρμωμεν ἄλλο παρὰ νὰ περιμένωμεν.

— Καὶ μετὰ μίαν ὥραν, συνεπέραναν

ὁ τρίτος, θὰ εἰμεθα γλυτωμένοι ἀπὸ τὸν
κατηραμένον αὐτὸν Βοναπάρτην, ποῦ ἦλθε
νὰ μᾶς τὰ κάμη θάλασσα.

Ὁ Λουδοβίκος εἶχεν ἀκούσῃ ἀρκετά.
Κατήλθεν ἀπὸ τὴν στέγην εἰς τὸν κήπον
καὶ ἐξεβλήθη διὰ τῆς μικρᾶς ὀπισθίας θύ-
ρας, εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον. Ἐστάθη
μὴν στιγμήν διστακτικῶς, μὲ τοὺς
ἐφθαλμούς ἀπλανεῖς, μὲ τὴν καρδίαν
πάλλουσαν δυνατὰ, μὴ γνωρίζων τί νὰ
κάμῃ. Ἰσχυρὰ πάλιν συνεκροτεῖτο εἰς τὴν
ψυχὴν τοῦ παιδίου. Τυχαίως ἀποκαλυ-
ψας τὸ μυστικὸν τῆς μυσαρῆς αὐτῆς
συνωμοσίας, ὁ νεαρὸς στρατιώτης εἶχε
τώρα εἰς τὰς χεῖρας του τὴν ζωὴν τοῦ
Βοναπάρτου, τοῦ ἐχθροῦ του.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

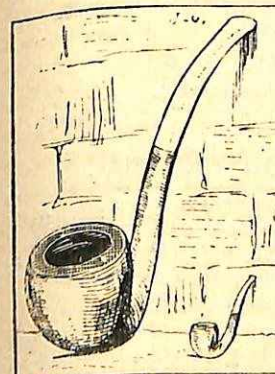
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐνδυμασία τῶν Ἀγγλῶν καταδίκων

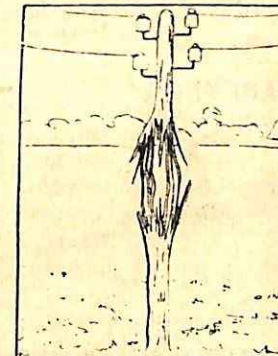
Ἡ εἰκὼν
ποῦ βλέπετε,
δὲν εἶνε ἀπὸ ἀ-
ποκηράτι κ. η. ν
φωτογραφίαν.
Παριστᾷ ἁ-
πλῶς Ἀγγλὸν
καταδίκον μ. ἐ
τὴν παραδοξο-
τάτην στολήν
του. Εἶνε ἀπὸ
ὑφασμα κίτρι-
νον, μὲ μαύρα ἄνθη. Ὁ σκούφος εἶνε ἀπὸ
ὁμοῖον ὑφασμα καὶ ἡ κάλτσες ἔχουν ζώ-
νας κίτρινas καὶ κυανᾶς ἐναλλάξ. Ἡ
στολή χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ μεσαίω-
νος, καὶ ἔκτοτε, ὅπως πολλὰ πράγματα
εἰς τὴν Ἀγγλίαν, δὲν μετεβλήθη.

Γιγαντιαία πίπα

Ἐν παρι-
σινὸν κατὰστη-
μα, ὅπου πω-
λοῦνται ἀπο-
κλειστικῶς εἰ-
δη τοῦ καπνί-
σματος, κατε-
σκεύασεν ἐσχά-
τως τὴν πελω-
ρίαν αὐτὴν πί-
παν, διὰ νὰ τὴν
βάλλῃ ὡς ἔμ-
βλημα εἰς τὴν προθήκην του. Ἡ παρα-
πλεύρως εἰκονιζομένη εἶνε πίπα συνή-
θους μεγέθους καὶ ἀπὸ αὐτὴν εἰμφορεῖ
κανεῖς νὰ κρίνῃ περὶ των διαστάσεων
τῆς ἄλλης.

Ἀποτελέσματα κεραυνοῦ

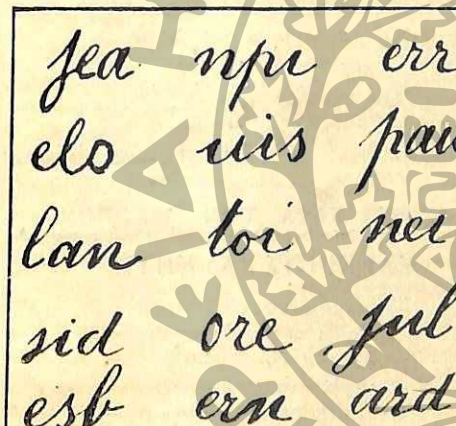
Εἰς τὸ γω-
ρίον Σαιν-Ζου-
λιέν-Σαπτεῖλ,
τοῦ Ἄνω Λεί-
γειρος (Γαλ-
λίας), κεραυνὸς
ἐνσκήψας ἐπὶ
τηλεγραφικῶν
στύλου, τὸν
ἐκάυσε κατὰ
πολὺ περίεργον
τρόπον.

Ἡ εἰκὼν μας, ἀπὸ φωτογραφίαν, δει-
κνύει τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ στύλου, τὸ ὁ-
ποῖον ἐκῆν ἐντελῶς, ἐνῶ τὸ ἐξωτερικὸν
ἐξεσχίσθη ἀλλ' ἔμεινεν ἄκαυτον!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Α') Παίγνιον

[Διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν Γαλλικὴν]

Συνδυάζοντες καὶ χωρίζοντες καταλ-
λήλως τὰ τμήματα αὐτὰ τῶν λέξεων, τὰ
ὁποῖα δὲν θάλλῃσιν ὅσιν, ἀναγνώσατε
ὁκτὼ γαλλικὰ κύρια ὀνόματα, κοινότατα.

Β') Μαγικὴ Εἰκὼν

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πολὺ λυπη-
μένος διότι κατὰ τοῦ λείπει. Τί τοῦ λείπει;

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
εἰμφορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν
μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀπο-
στολήν του μὲ μίαν **δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δε-
κάλεπτον γραμματόσημον**. Τὰ ὀνόματα ὁ-
λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ
τοῦ ποσῶν τῶν ὁποίων ὁποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δε-
κάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλή-
ρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Δια-
πλάσεως **δωρεάν**, τὸν πρῶτον κληρωθῶσάμε-
νον δι' ἑν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν
ἢ τριμηνίαν. (Ἐάν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ
συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 13ου φυλλαδίου

Τὸ ἔκτον πουλάκι τῆς κλωσῆς σχη-
ματίζεται εἰς τὸ κενὸν μεταξὺ τῆς καλύ-
δας καὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, φαίνε-
ται δὲ ἐὰν ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνος
γίγῃ βάσις. [Ἐκτὸς τῶν πρῶτων Μαγικῶν
Εἰκόνων τὰς ὁποίας ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη
ἐν τῶν βραβευσιστῶν εἰς τὸν Μ. Διαγω-
νισμόν Ζωγραφικῆς, ἄλλαι δὲν θὰ δη-
μοσιευθῶν.]

18α τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ, Κεφ Β

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΤΖΑΚΙ

Τρίκ τράκ, τρίκ τράκ, κλάνουν τ' ἀνάμμενα ζύλα στὸ τζάκι, κόκκινες σπίθες πετούν καὶ ἀναδίδουν γλυκεῖα μυρωδιά.

Ἡ λάμψη τῆς ὥρας φωτίζει φωτίζει παρὰ ξένα ὅλο τὸ δωμάτιο καὶ δίδει στὰ διάφορα ἀντικείμενα σχήματα φανταστικά.

Ἐχινόβιζε ἀπὸ τὸ πρωὶ ἄλλ' ὁ δυνατὸς ἄνεμος ποῦ ἐφυσούσε δὲν τ' ἄφισε νὰ ντύσῃ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴ φύση μὲ τὴν κατάλευκη στολή τῆς. Ἦτο ἄνεμος φοβερός· τὰ δένδρα ἐβόϊζαν, ἡ θάλασσα ἐμουγγαίριζε σὰν ἀγριεμένο θηρίο, τὰ τζάμια ἐτρίζαν καὶ ἡ πόρτες σὰν νὰ τὲς ἐσπρωχνε κάποιον ἀόρατο χέρι.

Καθισμένες κοντὰ στὴ φωτιά, ἡ ἀγαπημένη μου φίλη, ἡ ἀδελφή μου καὶ ἐγώ, ἐκάναμε διάφορα σχέδια διὰ τὸν χιονοπόλεμον ποῦ θὰ ἐπαίξαμεν αὐριοῦν ἐάν κατόρθωνε νὰ τὸ στρώσῃ.

Ἔνα δυνατότερο φύσημα τοῦ ἀνέμου καὶ ἕνας φοβερός κρότος κάποιου κλώνου ποῦ θὰ ἐσπασε, μᾶς ἔκαμε νὰ παύσωμε τὴν συνόμιλάν μας.

Ποῖον αἶσθημα μᾶς κατέλαβεν ἔξαφνα! Κοντὰ στὴ φωτιά, σὲ δωμάτιο καλὰ κλεισμένο, ἀκούσαμε τὸν ἀέρα, τὴν ἀγριεμένη θάλασσα, εἰσεύραμεν ὅτι ἐχινόβιζαν, ὅτι ἔκανε κρότο, ἀλλὰ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν αἰσθανόμεθα.

Πόσοι πτωχοὶ ἀρᾶ γε θὰ κρυώνουν, πόσα μικρὰ παιδάκια θὰ εἶνε παγωμένα μέσα στὰ κρύα καλυβάκια των! Πόσοι θὰ εἶνε ἀναγκασμένοι νὰ εἶνε ἔξω μὲ αὐτὸν τὸν καιρὸν, πόσοι θὰ παλαίουσαν κατὰ τὸν ἀνέμου, τῆς θαλάσσης, πόσοι δὲν θὰ ἐνθυμοῦνται καὶ θ' ἀποζητοῦν αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς ζέστα τῆς γωνιάς των, τοὺς ἰδικούς των, τὸ σπῆτι των!

Μὲ ὅλη τὴν ζέστα τῆς φωτιάς, αἰσθάνθηκα ὀίγος εἰς τὸ σῶμα μου.

«Θεέ μου, σῶσε ὅσους κινδυνεύουν» ἐπιθύρησα.

Ἡ φωνή μου μ' ἔκαμε ν' ἀνατιναχθῶ καὶ ν' ἀφίσω τοὺς λογισμούς μου. Τὰ μάτια μου συνήντησαν τῆς φίλης μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ ἐκπληξὶς ἦτο ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά των. Καὶ αἱ τρεῖς εἴχαμεν ἀφίσει τὴ ζέστα τῆς φωτιάς μας γιὰ νὰ πᾶμε μὲ τὸ νοῦ μακριὰ μακριὰ εἰς ἐκείνους ποῦ ἐπάλαιαν μὲ τὴν ὀργὴν τοῦ ἀνέμου, τὸν κυμάτων, καὶ αἱ τρεῖς εἴχαμεν ἀπευθύνει τὴν αὐτὴν προσευχὴν πρὸς τὸν Πλάστην διὰ τὴν σωτηρίαν των...

Ἐξόριστος Ἀτθίς

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΒΟΥΝΑ

(Καλοκαιρινὰ ἀναμνήσεις)

Καθισμένος σ' ἕνα βράχο τοῦ λόφου, ρεμβάζω. Ὁ οὐρανὸς εἶνε καταγάλανος, μονάχα ἐκεῖ πρὸς τὴ δύσι χρυσωμένος. Ὅπου κι' ἂν στρέψω τὰ βλέμματά μου, παντοῦ βλέπω βουνά, βουνά ποῦ προβάλλουν θεώματα καὶ ἀπειλητικά, καὶ βουνά μικρότερα ποῦ εἶνε κατὰφυτα. Πίσω ἀπὸ

τὰ βουνὰ αὐτὰ φαίνονται κάτι λευκά, κατάλευκα σημάδια σὰν κορυφές βουνῶν... Εἶνε ἄραγε ἀλήθεια; Μήπως εἶνε τυχὸν ὀμίχλη, ἡ σύννεφα; Μήπως τὸ μάτι μὲ γελᾷ; Ὁχι, δὲν εἶνε σύννεφα, δὲν εἶνε ὀμίχλη οὔτε τὸ μάτι μὲ γελᾷ· εἶνε βουνὰ καὶ αὐτὰ, ἀλλὰ βουνὰ μακρινά, βουνὰ ἐλεύθερα, βουνὰ τῆς γλυκεῖας μας Ἑλλάδος.

Ὡ! πῶς ἀγαπῶ τὰ βουνὰ αὐτὰ! καὶ ὅταν τὰ βλέπω μὲ πόνο συλλογίζομαι: Ἄχ! Πότε καὶ τὰ βουνὰ τῆς Ἡπείρου μας θὰ γίνουν ἔτσι ἐλεύθερα; Ἐκεῖ ὁ ἀνεμος πνέει δροσερός, ἐδῶ βαρὺς καὶ πνιγρός. Ἄχ! πότε θὰ γίνῃ κι' ἐδῶ ὁ ἀέρας ἔτσι δροσερός;

Καὶ τ' ἀγεράκι τὸ παιγνιδιάρικο ποῦ παίζει μέσ' στὰ φυλλώματα τὸν δένδρον, μοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή πῶς ἔλεγε στὸ σφύριγμά του: «Δὲν θὰ ἀργήσῃ κι' αὐτὸ νὰ γίνῃ...»

Αἰωνότατος

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Φιλάργυρος ἐπήγαινε 'στὸ σπῆτι του ἕνα [βράδυ,

'Αλλὰ δὲν εἶδε κ' ἐπεσε σ' ἕνα ξερὸ πηγάδι.

Ἡ τύχη του ὅμως ἡ καλὴ, καὶ κίπποιος [τόνε βλέπει

καὶ τρέχει, (τὸν πλησίον μας νὰ βοηθοῦμε [πρέπει)

Σκύβει στὸ ξεροπήγαδο καὶ ἔτσι τοῦ φωνάζει:

— Δός μου τὸ χέρι σου, ἄνθρωπε! νὰ ἐκεῖ- [νος τὸν κυττάζει

Καὶ δὲν τοῦ δίνει ἀπάντησι, μόν' στέκει [σοσιασμένος.

Τότε λοιπὸν ὁ ξένος

Τοῦ κάνει μὲ χαμόγελο: — Γιὰ νὰ σοῦ πᾶ, [κουμπάρε,

'Αφ' οὗ δὲν μοῦ τὸ δίνεις σὺ, νὰ τὸ δικό [μου πᾶρε.]

Καὶ τοῦ δωκε τὸ χέρι του· ὁ ἄλλος τὸ ἀρ- [πάξει....

Τόνη τραβάει μὲ δύναμι καὶ ἔτσι τόνε βγάζει.

Ὁ φιλάργυρος νὰ δώσῃ

Τῷ χειρὶ πάντα σὲ κακὸ,

Καὶ τὸ χέρι γιὰ νὰ πλῶσῃ,

Θελεὶ νὰ χῇ μερτικό.

(Μίμης) Ἀθανάσιος Διάκος

ΜΥΘΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

Τοῦ καρκίνου ἡ μητέρα τὸ παιδί τῆς μὴν ἡμέρα μ' ἀπορία τὸ ρωτᾷ:

Τὸ γιὰ τί στραβοπατᾷ.

Κι' αὐτὸ δίχως νὰ βραδύνῃ τέτοι' ἀπάντησι τῆς δίνει:

«Βάδιζε καὶ σὺ μπροστὰ ἀντὶ νὰ βαδίσῃς πίσω,

καὶ ἐγὼ μὲ τὰ σωστὰ θε νὰ σὲ ἀκολουθήσω».

Χάων

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Καθισμένοι γύρω στὸ μαγκάλι, ὅλοι ἐκεντοῦσαν, κ' ἡ γιαγιά μὲ τὸ μικρό μου ἀδελφὸ ἐπαίξαν στὴ στάχτη τοῦ μαγκαλιοῦ διάφορα παιγνίδια· ποῦ τὰ παίζουν 'στὸ χωριό. Ἐξὼ τὰ στοιχεῖα ἐμαίοντο, τὰ ἀγρία αἶτια τοῦ Βοριᾶ ἐβροχώνοντο, ἡ βροχὴ ἐχτύπαγε τῆς γαλαρίας τὰ τζάμια τόσο δυνατὰ ποῦ ἔλεγες ὅτι θὰ σπᾶσουν, ἡ σελήνη καὶ τὰ ἀστρά φοβιμένα ἀπ' αὐτὴ τὴν κορμοχαλασιά εἶχαν κρυφθῇ, νόμιζε κανεὶς πῶς βρισκότανε 'στὰ μαῦρα παλάτια τοῦ Πλούτωνος.

Πότε-πότε ἐσχίζε τὸ μαῦρο τῆς νύκτας πέπλο καμμιὰ ἀστραπή, καὶ ἡ βροντὴ δυνάμωναν τὸν διαβολικὸν θόρυβον ποῦ γινότανε ἔξω. Ἡ γιαγιά, ὅταν ἀκούγε τὴ βροντὴ, ἐσταυροκοπεῖτο καὶ ἔλεγε «βοήθησε, Θεέ μου, νὰ μὴ γίνῃ τὸ κακό.»

— Καὶ τί κακό, γιαγιά, θὰ γίνῃ;

— Μπᾶ! δὲν ξέρεις τί κακό θὰ γίνῃ; Τί σὲ μαθαίνει ὁ δάσκαλος στὸ σχολεῖο ποῦ πᾶς;

— !!!!!

— Καλὰ τὸ λέω 'γώ, στὸ σχολεῖο ποῦ πᾶτε δὲν κάνετε τίποτα. Τὰ ξωτικά κ' οἱ δαίμονες πολεμᾶν νὰ χαλάσουν τίς κολῶνες ποῦ στυλῶνουν τὸν οὐρανὸ ποῦ κάθεται ὁ Θεός. Ἀπὸ ψηλὰ ὅμως οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς κερανοὺς καὶ τὰ κανόνια τοὺς ἐμποδίζουν, κ' ἔτσι γίνονται αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀντάρα. Ὅταν λοιπὸν, παιδί μου, βλέπεις νὰ γίνετα ἔτσι ἔξω, νὰ κἀνῃς τὸ σταυρό σου καὶ νὰ λὲς «βοήθησε, Θεέ μου, νὰ μὴ γίνῃ τὸ κακό.»

Κυριατίζουσα Κυανόλευκος

ΕΥΦΥΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς μίαν συναναστροφὴν εὗρισκοντο ἑλληνίδες μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ εἰς Γάλλος ἑλληνομαθής, ὁ ὁποῖος, θέλων νὰ τὰς πειράξῃ, ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Μῦς, ὄτα, σελήνη, δᾶς» ἦτοι: μισὸ τὰς Ἑλληνίδας.

Μία ἐκ τῶν Ἑλληνίδων, ἐξηγήσασα τὸν γρίφον, ἀπῆντησεν ἀμέσως διὰ τῶν ἑξῆς:

γάλλος

πόλις

ἦτοι: Γάλλος ἐπιπόλαιος.

Νηρηΐς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κύριος: — Κουφιοκεφαλὴν, πάρε εἰκοσι λεπτὰ καὶ τρέξε νὰ γοράσῃς μιὰ στάμνα.

Ὁ Κουφιοκεφαλὴς, ἐπιστρέψας μετ' ὀλίγον:

— Κύριε, ἐπῆρα τὴ στάμνα.

— Τὴν ἐκύτταξες μήπως τρέχει;

— Μ' ἂν ἔτρεχε, κύριε, ὅλ' ἐκαθόμουν ἀπάνω τῆς νὰ ἔλθω καβάλλα. Ἐστῆλη ἀπὸ Φ. Χ. Μ.

Ὁ διδάσκαλος: — Τί μᾶς διδάσκει, Βερζε-δούλη, ἡ παραβολὴ τῶν μυρῶν καὶ φρονίμων Παρθένων;

Βερζεβούλης: — Ὅτι τὰ μπακάλικα κλεί-νουν τὴν νύκτα.

Ἐστῆλη ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνης Νίκης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 122^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 31 Ἰουλίου 1910 πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1910 δημοσιευθεῶν 196 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὁρὰς λύσεις ἐκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὐσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὐσημα τῶν λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὐσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σκληρὰ Πραγματικότης, 159 [8+6]. — (Ἰσότιμοι, χωρὶς ἀμοιβῆν: Ἀνδρειωμένο Σοῦλι, 163 [8+6]. — Γυνάσιον Ἰωαννίνων, 174 [9+6]. — Ὑπερῆφανο Γιοσεμί, 153 [8+6]. — Γλυκεῖα Ἑλλάς, 172 [8+6]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δευκὸς Κύκνος, 145 [7+6]. — Περιπαθὴς Μελωδία, 137 [7+6]. (Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβῆν: Μήλον τῆς Ἐριδος, 149 [7+6]. — Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι, 145 [7+6]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κύμα τοῦ Πόντου, 117 [6+5]. — Αἰγίριος, 120 [6+5]. — Νοσταλγὸς τῆς Ἑλλάδος, 126 [6+6]. — (Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβῆν: Ἀθανάσιος Διάκος, 127 [6+5]. — Γλυκοχάραμα, 122 [6+5]. — Ζιὰ Βέης, 114 [6+5]).

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Φιλελεύθερος, 57 [3+3].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀσπρος Κόρακας, 34 [1+2]. — Μαῦρα Μάτια, 28 [1+2].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σημαιοφόρος Ἑλλήν, 172, [9+6]. — (Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβῆν: Ὀνειρεμένη Πατρίδα, 147 [7+6]. — Γαλανὸ Ματάκι, 137 [7+5]. — Δωδοναῖος, 140 [7+6]. — Ἀγαπημένη Ἑλλάς, 179 [9+6]. — Κάμεν, 166 [8+6]. — Βυζαντινὸς Ἀέτος, 133 [7+6]. — Ποιμενικὴ Φλογέρα, 146 [7+5]. — Ἐνθουσιώδης Ἑλλήν, 141 [7+6]. — Ἑλλάς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, 135 [7+6]. — Γουλιέλμος Τέλλος, 178 [9+6]. — Ἰούλιος Καίσαρ, 133 [7+6]. — Ἑλληνικὸς Στόλος, 154 [8+6]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μάρκος Ἀδελφός, 129 [6+5]. — Μικρομέγας, 114 [6+6]. (Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβῆν: Τελαζούμενη, 114 [6+6]. — Ἀρχιδουὶς Κάρολος, 116 [6+5]. — Ἐυαῖρος Ἡπείρος, 118 [6+5]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σιγὴ τοῦ Δάσους, 105 [5+6]. — Ὀδρὰ τοῦ Διαβόλου, 101 [5+6]. — Δεοντόκαρδος Λαγῶς, 109 [5+6]. — Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβῆν: Ποιητὴ Κωνσταντινούπολις, 106 [5+6]. — Νέδων, 103 [5+4]. — Ἑλληνικὸν Σέφος, 108 [5+6]. — Στέφανος Δόξης, 102 [5+4]. — Ἰδιότροπος Σανθούλα, 95 [5+6]).

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ναυαγία ἡ Φιλάργυρος, 89 [4+6]. — Μητρικὴ Σιωγὴ, 67 [3+3]. — Τόσκα, 48 [2+2]. — Ἐργονος Ἀντοκατόρος, 88 [4+4]. — Γαλανόλευκη, 54 [2+2]. — Ἀεροπλάνου, 57 [3+2]. — Φίλεργος Ἡμεριονίς, 47 [2+2]. — Ἀσπρος Γάτος, 47 [2+3]. — Μακεδόν, 83 [4+6]. — Ἐξόριστος Βυσιλῆς, 54 [2+2].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μαγεμένη Φλογέρα, 23 [1+1]. — Κάλνξ Ρόδου, 28 [1+1]. — Λόκωρ Κούκ, 41 [2+2]. — Χρυσόκομος Νύμφη, 29 [1+2]. — Βασιλεῖος ὁ Βουλγαρο-κτόνος, 44 [2+2]. — Ἀνδρείος Ἀνδρῖος, 32 [1+2]. — Χιώτικο Ἀκρογιάλι, 23 [1+1]. — Εἰς Σμυρναῖος, 23 [1+1]. — Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης, 34 [1+2]. — Ἀνθος τῆς Ἀνατολῆς, 37 [1+3].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασίλισσα τῆς Κύπρου, 155 [8+6]. — (Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβῆν: Σούλης, 166 [8+6]. — Κερκυραϊκὸς Ἀστὴρ, 104 [5+6]. — Χαρὰ τῆς Ἑλλάδος, 154 [8+6]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μονάκριβη Χαρά, 81 [4+6]. — Παιδίον τῶν Λα-σῶν, 77 [4+6]. — (Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβῆν: Φῶτος Τζαβέλλας, 76 [4+4]. — Τρεχού-μενο Νερό, 78 [3+6]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παραδείσιον Πτηνόν, 63 [3+6]. — Μικρὰ Μάγισσα, 58 [3+6].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Χάνι τῆς Γραβιάς, 19 [1+1]. — Σάσα Γουδὴ, 19 [1+1]. — Θαλασσοκράτωρ, 19 [1+1].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρὰς λύσεις ἀναμῆς ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς: Καπε-πιτὰν Φασαρίας, 7. — Πανελλήνιος Ἰδέα, 19 [1+1]. — Δροσόλουτος Ἡώς, 3. — Ἀμαρνή-λις τοῦ Ζαλόγγου, 4. — Ὠχρὰ Αἰδὴν, 4. — Ποιητὴ Φιλία, 10 [0+1]. — Σκληρὴ Σκλαβία, 17 [0+2]. — Ὀνειρον τῆς Κύπρου, 14 [0+1]. — Ὀδρανὸν Τοῦτον, 13 [0+2]. — Ἀνεμὼν τῶν Κρητικῶν Λειμώνων, 12 [0+1]. — Θριαμβεύουσα Ἑλλάς, 8. — Γιοῦλι, 18 [0+1]. — Λευκὴ Περιστέρα, 19 [1+2]. — Ἀγγέλος τοῦ Πόντου, 6. — Κλεοπάτρα Σκέψη, 4 [0+1]. — Λουλοῦδι τοῦ Βράχου, 7.

ΜΙΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ

Ἡ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ», τοῦ κ. Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ «Πινακοθήκη», τὸ ἀξιόλογον μνημεῖον περιοδικῶν, τὸ ὁποῖον ἐκδίδει καὶ διευθύνει ὁ

Δημήτριος Ι. Καλογερόπουλος, συνεπλή-ρωσεν αἰσιῶς δεκαετίαν. Καὶ τὸ γεγονός ἐωρ-τάσθη μὲ μίαν ὥραν ἀπογευματινὴν εἰς τὸν

Σύλλογον «Παρνασσόν», τὴν ὁποῖαν ἐτίμη-σεν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκιψ Νικόλαος, ὅλοι οἱ λόγιοι καὶ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς Ἀθηναίης

κοινωνίας.

Χαιρεκροτούμενοι ζωηρότατα ὑπὸ τοῦ πο-

λυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ὁμίλησαν περὶ τοῦ περιοδικοῦ μας τύπου καὶ τῆς «Πινακοθήκης» ἡ Δις Εὐγενία Ζωγράφου καὶ οἱ κ. κ. (Δ. Τζα-βέλλας, Πολ. Δημητράκοπουλος καὶ Δ. Κα-λογερόπουλος. Ἐν τῇ μεταξὺ καθήχηται τοῦ Ὁδείου Λόττενερ ἐξετέλεσαν ἐκλεκτὰς μουσικὰς συνθέσεις καὶ ἡ εορτὴ ἐπεσφαιρίσθη μὲ τὰ θερμὰ συγχαρητήρια, τὰ ὁποῖα ἐδόθη ὁ κ. Καλογερόπουλος ἀπὸ ὅλους τοὺς παρευρεθέντας.

Μετ' αὐτῶν συνεχύνει καὶ ἡ «Διαπλάσις» τὰ ἰδικὰ της, εὐχομένη ὁλοφύχως εἰς τὸν συμ-παθὴ καὶ εὐγενὴ συνάδελφον νὰ ἐορτάσῃ καὶ τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ ὁραίου του περι-οδικοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9 Ματίου 1911

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν λύσεων καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των.

Διατὶ δὲν ἐπέγραψε τὴν ἐπιστολήν ποῦ ἔ-στειλεν ἕνας φίλος μας πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα; Ἐπειδὴ ἔχει ἐναντίας ἰδέας; Αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος. Ποτὶ δὲν πρέπει νὰ γράψῃ κανεὶς ἀνω-νύμως, διότι κινδυνεύει νὰ μὴ λάβῃ ἀπάντησιν.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ φίλου μας, καὶ εἰς τοὺς φίλους μας πρέπει νὰ εἴ-μεθα ἐπιεικεῖς, ὁ κ. Φαίδων τοῦ ἀπαντᾷ, ὅτι ὅλαι αἱ ἰδέαι του εἶνε λαθασμέναι.

Ἄλλο καθήκον (τῶν ποσειδῶν) καὶ ἄλλο καθήκον. Ὁ λαὸς τὰ ἀναγκαῖα τὰ λέγει καὶ χρεαζόμενα, τὸ δὲ ἀληχρὸν καὶ ἀλόγημα, (γαυρία σκύ-λου), εἶνε λέξεις εἰς τὴν δημοτικὴν ποιήσιν κοι-νότητας.

Τὰ ἀρβανίτικα ποῦ λέγει, δὲν εἶνε γλῶσσα ἑλληνική, ἐνῶ τὰ χωριάτικα τοῦ Φαιδρού Ἀδάμαντος εἶνε ἑλληνικά. Ὁ Φαι-δρός Ἀδάμας δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ υπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον, διότι γνωρίζει τὴν γλῶσσάν μας καὶ κανὲν ὀρθογραφικὸν λάθος δὲν κάμνει, οὔτε εἰς τὴν δημοτικὴν οὔτε εἰς τὴν καθαρεύουσαν.

Ἀπεναντίας ὁ φίλος μας πρέπει νὰ ἐπιμε-ληθῇ τὴν ὀρθογραφίαν του, διὰ νὰ μὴ γράψῃ εἰς τὸ ἑξῆς ὥρασι καὶ ὥραιότην (μὲ ψιλὴν) νὰ στείλωμεν (μὲ

